

Wij verlaten de Rue de Babylone niet zonder een kijkje van de stallen te nemen, wier uitstekende inrichting den bezoeker in het oog valt. 150 Forsche en meerendeels schoone paarden zijn in 6 stallen verdeeld, en behalve dat bescheiden cijfer (de eigendom der maatschappij) heeft men er nog een honderdtal in huur, om met 90 rijtuigen in en buiten Parijs de aflevering der gekochte voorwerpen te doen plaats hebben. 59 Koetsiers en 23 stalknechten zijn aan dit gebouw verbonden.

Mijn vriend verklaart duizelig in het hoofd te zijn van al de getallen, die hij in zoo korten tijd heeft hooren opsommen, als ik andermaal mijn arm door den zijnen steek, en hem toegeef, dat na de bedienden van den Bon Marché zoo smakelijk te hebben zien dejeuneren, ook wij recht hebben aan de luidsprekende behoefte der maag te voldoen. Ik breng hem niet in een der weelderige restaurants van de Boulevards, waarvan wij in de eerste plaats te ver verwijderd zijn, en die hij buitendien voldoende kent, maar in eene dier inrichtingen van het Quartier Latin, waar de studeerende jeugd, geleerden met eene beperkte beurs, artisten met hoofdhaar dat hun op den schouder hangt, en specialiteiten achter wier bestaan men met het volste vertrouwen een vraagteeken kan plaatsens, zich in broederlijke gemeenschap vereenigen en hun bescheiden maal nuttigen. De wijn is zuur, de biefstuk is droog en taai, de doperwtjes zijn hard en de koffie een aftreksel van chicorei; maar inrichting en omgeving verschillen dermate van het alledaagsche, dat klaagtoon noch verwijt mijn deel wordt.

Alvorens de overzijde der Seine te verlaten, bezoeken wij in eene der zijstraten links van den Boulevard St. Michel, de oudste kerk van Parijs, l'Eglise St. Julien le Pauvre. Zij dateert van de vijftiende eeuw en is sedert kort als Russische kapel ingericht. De nauwe straten en de antieke bouworde, zoo van de kerk zelve als van de huizen die haar omgeven, leveren het bewijs dat wij ons ook weder hier in een der oudste wijken der stad bevinden. Thans in een huurrijtuig gestapt, een brigadier van de veiligheidspolitie afgehaald, die zich bereid heeft verklaard ons tot gids te dienen, en naar een verder gelegen gedeelte van Parijs gereden.

Wij houden stil op de Place Pinel naast den Boulevard de la Gare (d'Orléans) en treden eene Cité binnen. Deze draagt den naam van Cité Doré en dient tot woonplaats hoofdzakelijk van voddenrapers, maar ook van dieven en bij de politie bekend gespuis. Er zijn meerdere dergelijke Cités in Parijs, waar de „chiffonniers” in kleine huisjes van ééne verdieping verdeeld zijn. Wij zien in hunne magazijnen (!) de lompen en vodden, die 's nachts van de openbare straat zijn opgeraapt, sorteeren, en treden eene soort cantine binnen waar eenige mannen en vrouwen zich voor de toonbank ververschen. Een liter wijn wordt in dank aangenomen en rondgeschonken, en uit een heesche keel ontvangen wij omtrent de bijzonderheden van het beroep al de inlichtingen, die ons belang inboezemen.

De zindelijkheid in deze kolonie laat te wenschen over, maar die zou ook moeielijk met de artikelen, die hier verspreid liggen, te vereenigen zijn.